

ske rolig det ene Stykke af ham efter det andet, til hun kom til Buxerne — *dem* lod hun ham beholde med de Ord: „Prøv nu paa at stjæle en anden Gang!“ Fyren luskede af.

Maden, hun fik eller lavede til de syge, kunde hun aldrig have i Fred; naar hun f. Ex. havde kogt Gelée til dem og sat den hen at køle, kunde hun være sikker paa, at den var forsvunden, naar hun kom efter den. Det gik hende for vidt, og en Dag blandede hun en dygtig Portion Brækvinsten i Abrikosgeléen, som hun derpaa hensatte paa det sædvanlige Sted. Noget efter gjorde hun sig et Ærinde ud i Sygepassernes Stue og — fandt dem ganske rigtig alle i den elendigste Tilstand. „I har nok ikke kunnet taale Abrikoserne“, sagde hun rolig. Nu gik det op for dem, hvad der var sket, og der regnede Forbandelser ned over hendes syndige Hoved. Men hun tog dem med Ro. „Næste Gang kommer jeg Rottekrudt i“, sagde hun, „saa véd I, hvad I har at rette Jer efter!“

Denne hendes Kamp endte med, at Forholdene blev ordentlig undersøgt, og Hospitalet bragt paa en bedre Fod.

I dette Tilfælde stod Mrs. B. paa Ordenens Side, men ellers brød hun sig ikke det fjerneste om militære Reglementer og Forskrifter. Hvad som helst hun skulde bruge til „sine kjære Dreng“, som hun kaldte Soldaterne, det tog hun, hvor hun fandt det, og fandt hun intet, laante hun Penge af den første den bedste og sagde, at de kunde faa Pengene igen hos Sundhedskomiteén. Med fuld Ret gjorde Komiteén Indsigelser mod disse højst uregelmæssige Pengekrav, men saa mange Venner og Beundrere havde Mrs. Bickerdyke skaffet sig ved sit Arbejde for Soldaterne, at der altid var nogen, der var villig til at betale disse Regninger.

En Gang, da hun sad paa en Mark og havde travlt med at koge Suppe til Soldaterne, havde hun mistet sit Shawl men havde trukket en falden fjendtlig Soldats Feltkappe paa i Stedet. I denne Dragt traf en overordnet Officer hende og spurgte: „Under hvis Kommando staar De?“ Mor Bickerdyke havde for travlt til at svare paa et saa taabeligt Spørgsmaal, saa han maatte gjentage det et Par Gange: „Under hvis Kommando staar De?“ — Endelig vendte hun sig om og svarede rolig: „Under Vorherres!“

Men det var ikke blot de overordnede, der maatte finde sig i hendes Kommando; ogsaa hendes „egne Dreng“, Soldaterne,